

AQUESTS NO VOLEN

Pseudònim: Atticus

AQUESTS NO VOLEN!

Semblava que Xavi ho tenia tot per sortir-se'n. El pla de negoci veuria la llum en mans d'aquell carismàtic empresari que volia el seu simulador de vol. Era el caprici, la joguina final que feia falta a la seva col·lecció de reptes superats amb determinació al món de l'aviació en què era conegut com a Juan "Avions". Un empedrador que s'havia fet a ell mateix transportant emigrants espanyols els anys 70 i 80, en cotxe, en autocar i, finalment, en vols xàrter a centreeuropa, fins que va crear la seva pròpia línia aèria.

Era viable i factible, però requeria d'un esforç d'inversió considerable, res impossible a cavall dels anys noranta i principis dels dos-mil.

- A Mallorca?- va replicar-li el representant d'un dels fabricants mundials d'aeronaus.
- Sí, a Mallorca.-Va contestar Xavi-

És on Juan "Avions" vivia i on havia traslladat la seu central del seu grup turístic global, i la base d'una flota considerable d'avions que s'havien convertit en una línia regular de vols domèstics, regionals i, fins i tot, transoceànics, amb capacitat de competir amb la línia aèria de bandera estatal, Ibèria.

- Però, Mallorca no té potencials clients com per amortitzar una inversió de dos simuladors només amb la flota de la vostra companyia aèria. Heu de cercar clients per tenir una massa crítica que faci viable el projecte- va aconsellar-li a Xavi el representant a Europa de l'empresa multinacional d'aeronaus nord-americana.

Havien passat gairebé sis mesos des d'aquella conversa, viatges a Londres i a Seattle inclosos, per analitzar-ne la viabilitat, temps per conèixer, tenir el "know how" que en diuen, per tal de poder fer

un projecte solvent. I allà era Xavi, esperant al seu despatx a Juan que havia de passar al llarg del matí per veure com anava el projecte del seu jove executiu, i autoritzar-lo a continuar fent-hi passes.

Va comparèixer tocant la una del migdia, encara dins del marge que per Juan era el matí. Era conegut per vetllar fins tard a timbes de joc a un pub del passeig marítim i visites freqüents al casino. En veure'l Xavi es va posar dempeus .

- Bon dia, president!. Tinc aquí preparat el que em vareu demanar per poder prendre decisions respecte a fer un centre de formació amb simuladors.
- Sí, sí, ho sé...què valen?
- Què valen?
- Sí home!, Què valen els simuladors?
- Bé, no és tan bo de fer com per explicar-ho així...si em doneu una estona.
- Mira, tinc dos constructors que esperen aquí defora. He quedat amb ells per anar a esmorzar i parlar de negocis. Vine amb nosaltres i em vas contant pel camí...

Xavi va recollir els dossiers que havia estès per la taula de reunions, amb els plànols del centre de formació allà on s'havien d'instal·lar els simuladors i va partir darrere Juan que ja havia girat cua i es dirigia al pàrking, on esperaven els dos constructors, Roberto i Pep, en un flamant tot terreny negre metalitzat i seients de cuir beix que acabava de comprar-se Roberto.

- L'al·lot ve amb nosaltres – va dir Juan- que m'ha de dir com va el projecte dels simuladors de vol per posar aquí a Lluçmajor. Per cert Roberto, quan acabaran les obres de les oficines? que ens hem de traslladar tots abans de finals d'any i no avancen però, veig que ja tens un cotxe nou!!... a veure si no m'estàs fent la guitza tu a jo?
- Pots pensar Juan! no passis pena –va dir Roberto amb la cadència típica de l'accent galleg- que estarà tot fet en els terminis prevists. Au puja! veuràs que còmode que aniràs amb aquest cotxe, i et duc a veure l'urbanització que has comprat.

Van pujar tots quatre al tot terreny que feia olor a nou. Roberto conduint, amb Juan devora, i als seients del darrere en Pep i ell. Xavi va pensar que hauria estat més convenient anar assegut devora el president, per poder aprofitar el trajecte i explicar-li allò que tenia previst contar-li al despatx. Però, travessant la carretera de Randa cap a Algaida, la conversa va ser sobre les prestacions i demostració del poder d'aquell cotxasso de tracció a les quatre rodes i vuit cilindres que l'impulsaven sense fre, fins arribar, per la carretera de Manacor, a l'urbanització de Son Gual II.

- Ara entdràs -va dir Roberto a Juan- perquèm'he comprat aquest tot terreny. Mira, tot encara sense urbanitzar! Haurem de pujar damunt del turó entre la garriga perquè vegis com quedaran els vials. I allà, a dalt de tot, és on et farem el teu xaletas!

El quatre per quatre va a començar a actuar entre els camins de garriguer sense cap esforç aparent, llevat de qualque sotrot, fins que va arribar a dalt de l'altiplà. Des d'allà es veien totes les excavadores i grues que obrien vials i era un lloc que, tot i enmig del no-res, ja es veia que començava a tenir forma d'urbanització. Sense aturar el cotxe van davallar els quatre a veure la panoràmica realment espectacular des de l'altura, amb tota la badia de Palma de fons.

- Mira Juan! Mira quines vistes i quina casa que tindràs aquí a dalt. Seràs l'amo! -va dir Roberto-. Aquí farem el "Puerta de Hierro" de Mallorca. Mira això, quina panoràmica! I vosaltres què trobeu?

Pep i Xavi van assentir...

- No és un poc enfora de Palma i dels serveis? -Va dir Pep-. Pensa que a Mallorca les distàncies no són les peninsulars.
- Aquí no compraran mallorquins! Aquí vendran tots els executius que hem de traslladar de Madrid a Mallorca, i després inversors estrangers que cerquen residències de luxe.
- Home, algun mallorquí potser que vulgui invertir, no? Va dir Xavi.

- Veus! Aquest al·lot té vista. És un jove amb futur. Que vols una parcel·la tu d'aquesta urbanització? –va dir Roberto- Ara és el moment, quan això estigui fet serà prohibitiu. Mira les que estan al voltant d'aquesta, pots triar la que vulguis. Un luxe! Què dius Juan?
- Sí, si en vol una que la compri, és clar, li farem “preu d'amic”...-va fer la mitja rialla-
- Jo no sé si hi podria arribar fins i tot amb preu d'amic- va dir Xavi-
- Sí home! -Va dir amb convicció Roberto-...au vine, ves mirant i tria.
- Una cosa, -va dir Juan pujant un poc més amunt a peu i mirant enlaire -, aquí no se sentiran els avions? Perquè no en vull sentir ni un! Ja me basta tot el dia pensant en ells o pujant-hi, com per no deixar de sentir-los ni per dormir.
- Res, no sentiràs res!
- Estàs segur?- Va dir Pep- Per aquí hi ha una ruta que, és possible que els sentis d'enfora ...
- Aquests mallorquins només trobeu pegues!. Això és un lloc fantàstic, immillorable! Quan estigui acabat i fet no té preu- va dir Roberto-

Mentrestant, Juan ja havia enfilat cap al cotxe que seguia allà enmig esperant amb el motor en marxa per tal de conservar la temperatura interior amb l'aire condicionat. En anar a obrir no va poder.

- Roberto! Tens les claus del cotxe, o estan posades?
- Estan posades Juan, està en marxa...per què?
- Perquè està tancat amb les claus dins i no es pot obrir.
- Què dius? Qui ha tancat? com pot ser! Deixa'm que ho miri.

Juan es va retirar mentre mirava el mòbil, un Nokia de darrera generació. El millor i més car del moment.

- Sense cobertura!! Ja ho val...què! s'obri?
- No, no ho puc entendre!!

- Idò estem fotuts perquè des d'aquí no podem cridar ni ens veu ningú. Estem enmig de la garriga enfora de tot. Me'n vaig allà a dalt a encendre un cigarret...

Pep i Xavi es van acostar.

- Espera Roberto- va dir Pep- deixem que provi amb el comandament del meu cotxe, jo en tinc un de germà al teu i tal vegada s'obri...

Pep va fer el gest irònic amb el comandament i després va provar amb la clau manual en un intent de veure si, per una casualitat, es reconeixien entre propietaris de tot terrenys d'alta gama i s'obria.

- Res, per provar que no quedi –va dir Pep -. Vaig caminant de tornada i algú que esperi aquí amb el cotxe en marxa. Quan hi hagi cobertura per allà davall cridaré que venguin amb les claus... A qui hem de telefonar que pugui tenir un altre joc de claus, Roberto?
- Deixeu-me provar - va dir Xavi -. Jo un estiu vaig treballar a un rent a car i, quan deixaven cotxes tancats amb claus dintre, els obríem fent palanca al panc amb la varilla de la finestra.

Xavi, amb la màxima delicadesa possible, per no fer malbé el cotxe novíssim, va intentar repetir l'operació. Però, és clar, ni el cotxe era un Opel Corsa de lloguer, ni la varilla havia manera humana de treure-la.

- Què Xavi! – va dir Juan- s'obri?
- Sembla que no...
- Ido lleva't!

Juan, amb la cigarreta penjant-li a la boca i mentre s'espolsava la bragueta després d'haver pixat des de l'altiplà per avall, com a símbol instintiu de marcar el territori, es va girar cap el cotxe. Va collir un pedrolot del terra i, sense amollar la cigarreta a la comissura dels seus llavis, amb un gest enèrgic, directe i sense vacil·lacions, va envestir a la finestra amb un cop sec. Era la del conductor, que va

estallar amb un renou explosiu. El vidre es va esmicolar en mil bocins per damunt de la tapisseria nova amb la pedra allotjada al seient.

- Hòsties Juan! Quina decisió! ni t'ho has pensat. Ara entenc perquè ets el president collons! -
Va dir Pep amb una rialla nerviosa -.

Juan va obrir la porta, va treure la pedra i va anar retirant els vidres del seient.

- Au vinga! Anem.

Roberto, que encara estava en shock, es va acostar a ajudar a llevar vidres i la resta varen contribuir fins que van poder entrar tots dins el cotxe. Poc a poc, començà a reaccionar mentre xiuxiuejava.

- No ho puc creure, no ho puc creure...el cotxe no té ni dos dies!

Xavi va fer l'observació – està intacte!...la carrosseria està intacte!. Ha ferit de ple el vidre sense fer ni una resquitllada. Al manco serà més bo de reparar. Deu estar assegurat a tot risc, un cotxe així!...

- Bé, què! -va dir Juan -. Partim que tinc gana i ja és ben hora de dinar. Anem per aquí a prop. Podem anar a “Cal Dimoni” i allà mentre dinem m'expliques el projecte Xavi.
- És clar, ho duc tot aquí- va fer un alè pensant que tota la feinada que havia fet amb els dossiers del pla de negoci i plànols del centre no els perdria de vista, i amb l'expectativa de poder-ho explicar tot amb tranquil·litat a “Cal Dimoni”.

El camí cap a Algaida, tot i que era curt, va ser calorós. Roberto després d'un llarg silenci a la fi va dir:

- Bé, deixaré l'aire condicionat en marxa igualment, tot i que amb la finestra oberta i el foc de la carretera a Mallorca el mes de juliol, no serà massa efectiu. Podrem deixar el cotxe a la vista allà on anem a dinar? Ara només falta que me'l robin...

- Saps si haguessis aturat el cotxe i collit les claus, ara aniríem ben fresquets! -Va dir Juan-.
Convé que t'avesis a aquesta calor, que els gallecs no sabeu què és un estiu calorós.

En arribar a “Cal Dimoni”, un dia entre setmana, no estava ple, i tot i que hi havia lloc a dintre amb l'aire condicionat, van decidir collir una taula a la terrassa. A l'ombra hi corria una mica d'oratge. A més van aparcar el cotxe quasi bé davant la taula.

Idò bé Xavi! Vinga mostra'm el projecte i me dius com ho hem d'investir tot això...què valen els simuladors?

Xavi va començar a desplegar damunt la taula rústica a la terrassa del restaurant els plànols i els dossiers amb fulls de càlcul i previsions que havia preparat de manera exhaustiva. Un pla de negoci que feia factible i viable l'operació “simuladors a Mallorca”. Així havien batiat els nord-americans de “The Boeing Company” el projecte. Xavi havia treballat ferm amb ells per tal de fer una “joint venture” a risc compartit d'acord amb la seva estratègia d'implantació europea per a la Mediterrània. Era l'època de major expansió del sector aeronàutic, i els nord-americans, fins aleshores líders mundials, necessitaven acostar-se als seus clients europeus, en competència directa amb l'ascendent indústria aeronàutica europea afavorida pels milers de milions de fons de la UE destinats al consorci Airbus. Era la màxima expressió de la globalització.

I allà, enmig de “Cal Dimoni”, on de nin Xavi havia passat tants diumenges de dinars familiars amb cançons, bandúrries i glosses regades d'herbes dolces a les postres amb els seus padrins d'Algaida, ara havia de prendre decisions estratègiques d'un negoci multinacional que estava en les seves mans, sempre amb el vist i plau de Juan.

Quan finalment aquest s'acostava a mirar els papers va interrompre'l una cridada al mòbil. Va contestar fent un gest a Xavi amb l'altra mà on tenia una cigarreta, indicant-li que esperes un moment.

- Sí? Digués, què ha estat? No me fotis! No pot ser!...això és una putada. És mig equip. Com pot haver passat això!! Sou uns inútils. Passem amb el director esportiu. Que me cridi ara mateix!!

Va penjar amb un gest de gran contrarietat, dient a Xavi:

- Ara no me contis res! no me puc centrar en res en aquest moment. M'han donat un disgust molt gros!

Xavi va fer esquena enrere a la cadira sense saber ben bé què havia passat. Just en aquell moment va venir el cambrer amb pa i olives i va posar dues gerres de cervesa i vi que ja havia demanat Roberto. Xavi va tornar retirar els dossiers i la documentació que feien nosa damunt la taula.

- Bé, que voldreu per dinar...ja ho sabeu?
- A mi m'ha fuit la gana, -va dir Juan- . Estic esperant una trucada...demaneu vosaltres.
- Què passa Juan? –va dir Pep- mentre demanava al cambrer que dugués un poc variat per anar picant, pa amb oli, frit, llom torrat...
- Res, que ens han fotut el porter i és l'ànima de l'equip. Hem aguantat a primera per mor d'ell, i ara en ple estiu ens el pentinen!
- Bé, segur que hi ha marge per a la negociació. O ja està fet? No t'havien avisat? –va dir Pep-

Pep tenia experiència en el món del futbol perquè havia sigut membre de la directiva i consell d'administració del Reial Mallorca. Per molts empresaris d'èxit, el futbol era una via de reconeixement i notorietat que omplia els egos d'aquells que havien fet fortuna, però que així aconseguien ser personatges populars, influents socialment. I Juan no era l'excepció, s'havia fet amb la propietat com a màxim accionista i president del Salamanca Futbol Club, la seva ciutat natal. Era una manera de, tot i haver traslladat gran part de la seva vida familiar i negocis a Mallorca, no perdre les seves arrels i la identitat de la seva terra. Aquella que l'havia vist néixer i créixer al camp fent trampes i caçant conills per fora vila, per vendre les pells als mercats de poble. Havia estat la seva

escola. Ell no tenia estudis, però si un intel·ligència innata per superar dificultats que l'havien fet molt astut i perspicaç pels negocis, el risc i, en conseqüència, també el joc. No en perdia ni una, i si perdia tornava insistir fins a guanyar. L'audàcia superava el risc. Una cultura que feia que a Mallorca, més roquera i conservadora, igual que Salamanca, una societat molt tradicional, no acabés d'estar ben vist. En qualsevol cas, ell no volia perdre cap ma, i en aquest moment estava a punt de perdre'n una. Li llevaven l'estrella del seu equip!

- No crec que es pugui negociar, va dir Juan. He de cercar una alternativa ja! Que s'ha pensat aquest porter! A veure, digueu-me noms de porters que podria fitxar. Porters bons, de renom.

Feia poc havia acabat el mundial i el porter d'Holanda era bo i al mercat. Xavi li ho va comentar a Juan.

- I com es diu?
- Ai! No me va al cap ara -va dir Xavi- ...li puc demanar a mon pare, ell el troba boníssim, i el recordarà.
- Idò crida'l, crida'l!

Xavi va cridar el seu pare.

- Que ets a un dinar de treball i el president vol saber el nom del porter d'Holanda? Per fitxar-lo? Però si no voldrà anar al Salamanca!
- Be mon pare, tu diguem el nom que jo li dic a aquest home que ara està capficat amb això.

Xavi va dir-li el nom del porter. Mentrestant, Pep n'hi va suggerir un parell més. En aquell moment va tornar sonar el mòbil de Juan. Quan ell contestava, la resta van començar a menjar un poc d'aquí i d'allà. Sobretot en Roberto va començar a fer-ho fent honor a la seva corpulència i a la fama dels qui venen del nord. Havia recuperat un poc el coloret després de l'incident del cotxe.

- Digués?...què, quines condicions dius que posa per renovar? Ni parlar-ne! No estic jo per perdre tots els meus doblers darrere vosaltres. Que soc l'amo d'un grup turístic que dona de menjar a dos mil treballadors i les seves famílies, i d'ençà que presideixo el Salamanca no faig més que perdre pasta. Que no! La meitat com a molt i depenent dels resultats, variable. Que se'n vagi si no! Escolta'm, que me diuen per aquí que hi ha un porter holandès molt bo. Poseu-vos en contacte amb els seus representants- va donar el nom dels porters que li havien suggerit- I fes-li saber al nostre porter que estem amb potencials substituïts, que contesti ja si renova o no! –

Va penjar el telèfon, malhumorat. Estaven en silenci, menjant , i ell va espipellar i grufar un poc de menjar de mala gana.

- Quins embulls amb el futbol! Són els doblers més mal invertits que pots moure –va dir Roberto- deixa't de jugadors i inverteix en immobiliari.

Xavi no gosava tornar al tema del projecte pel qual l'havien convidat a dinar amb ells. Amb aquest estat d'ànim no era el moment oportú. Tenia la sensació que tota la feina i esforços fets se'n podien anar en orris per l'estat d'ànim d'aquell senyor. Tal era la volatilitat i precarietat dels equilibris en les decisions d'aquells negocis . Que el trobessin de bones aquell dia per tirar o no endavant. Tot allò li generava un cert vertigen, fruit també de la seva inexperiència i joventut, que intentava dissimular. Va tornar sonar el telèfon de Juan...

- Digués! D'acord fet! mira que signi avui mateix. No badeu que el seu representant és un pirata i nosaltres semblen les germanetes de la inclusa. Amem si espavileu! Quan estigui signat me torneu cridar. No falleu o tindrà conseqüències, eh!

Va penjar el telèfon i es va incorporar a taula.

- Bé ja està! No se'ls pot deixar sols! Com que no són els seus doblers. Saps que és de bo de fer negociar amb els meus...

- Però es queda o no?- va dir Pep- o és que heu fitxat a un altre.
- No , es queda. Tant de bo! El seu representant anava de farol. Però ja m'han fotut un poc més de doblers. Una ruïna. Bé, ara sí que tinc gana...què heu fet! gairebé no queda res!
- Vols que demanem més? –va dir Roberto que estava amb l' escuradents a la boca -.
- No, va bé així. Amb això em basta.

Va tornar comparèixer el cambrer per fer net la taula, i Xavi va posar novament els documents al damunt. Tal vegada ara que es veia a Juan de més bon humor...

- Volen cafè, postres?- va demanar, mentre deixava la botella d'herbes dolces de la casa amb quatre xupitos damunt la taula.

Van demanar cafès i un bombó mallorquí que Xavi tenia costum prendre allà des que era nin.

- Vos sembla bé que ara vos mostri el projecte i així seguim fent passes? - Va dir Xavi.
- Espera que ara farem una partideta de cartes, que estic en ratxa. Després en tornar a l'oficina...Vols jugar?
- Jo? No, no en sé gaire.
- Idò vinga, seràs la banca.

En aquell moment Juan va treure un bon feix de bitllets en efectiu. Bastava per pagar el salari de dos mesos de Xavi. Roberto ho va veure, i Pep no arribava a tant en efectiu però Juan n'hi va deixar. En un instant la taula va convertir-se en una timba de joc improvisada.

Dues, tres mans, una quarta i a la cinquena Juan es va fer amb tota la pasta de Roberto, perquè Pep s'havia retirat a temps de no perdre més. Juan estava eufòric.

- Ostres Roberto, quin dia! - reia a ple - t'he esmicolat el vidre del cotxe i t'he fotut tots els doblers que duies al damunt en efectiu. Bé no passis pena, demà ja no ho notaras. De tot d'una

fa un poc de mal, però llavors ja està. Vinga anem i partim amb el teu cotxe nou!...-va seguir rient a ple -

- Bé,... tornem a les oficines! –va dir Roberto -.

Pel camí el tema principal va ser tancar la compra definitiva de Son Gual II, que es faria efectiva aquella mateixa setmana. A Xavi li van oferir, a preu de cost de promotor, fer-se amb una parcel·la.

- Molt bé al·lot! Demà vindré i signes l'opció de compra de la parcel·la. – Va dir Roberto- ja veuràs, tots els directius de l'empresa tindreu una casa allà.
- Bé, ho mirem...si ha de ser una oportunitat -va dir Xavi- Vostè vendrà demà a l'oficina? - Va demanar a Juan- .
- Sí, esperem com avui al teu despatx. Passaré al llarg del matí. I ja me contes el projecte del centre de simuladors... que això és molt important! Per cert, què valen?

Quan Xavi li va dir el preu, Juan va posar cara d'astorat.

- Fotre! Si això és el que val un avió de passatgers i... “AQUESTS NO VOLEN!”.